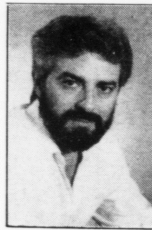

Sveimandi náttúrualskur

Astrid Joensen: Morgunin drakk av flógvari toku. Yrkingar 1968-87. Forlagið Fannir 1987. 78 s. Kápa: Olivur við Neyst og Ingi Joensen.

Longu titulin »Morgunin drakk av flógvari toku« ber boð um, hvat lesarin hevur í væntu av teimum úrvaldu yrkingunum hjá Astrid Joensen. Her er náttúruylrikur við lit, vetur og vár berjast, rætt hondina út, og tú kanst nerta við kosmos, kærleikin er livið og øvugt.

Í »Gríma« verður sagt frá uppliving,

**Jógvan
Isaksen
ummælir**

lesarin eisini fær lut í hesum. Hetta pettið úr nevndu yrking visir ein part av trupulleikanum: »úr ófatandi hæddum listaandans / borið av frumfostri kynstursins / hevur evnað tað fullkomna skapið«. Her hevur tú hug at siga, at tað einasta, sum er fullkomið í hesari verð, er møn.

Stundum tyngja stavrim og viðvendrar orðingar tekstin, men yrkingarnar mennast ígjøgnum savnið, og høvundin fær meira tamarhald á innihaldi og sniði sum frá liður. Yrkingar sum »Summarkvold í Nólsoy«, »Við vatnið« og »Enn einaferð« eru millum tær bestu í savninum, og náttúrukærleiki og hann millum manna verða samantvunnir, so hesir gerast ein og tann sami. Frá miðjum savninum havi eg hug at endurgeva »Einkarlotar«, sum eisini stendur seg væl:

Nú falda blómur
tey veiku bløð
móti svalgum himli

Rókurin letur
í summarsins djúprønu
skýming

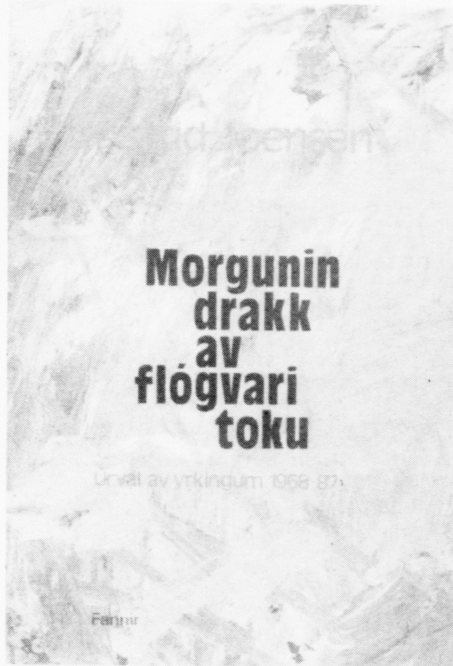
Brátt verða blómurnar
kransar
um okkara sóljubørn

Somu gøtur
og ljósu nætur
tann sami himin

Fittur partur av yrkingunum er ástarkvæði. Ást til unnustan, til barnið og náttúruna. Hitt tema í savninum er sorgin, tá tú missir onkran, tá deyðin fer við einum, tú ert góður við. Tematiskt er savnið sostatt samanbregdað: ást og ástarmissur eru kjarnin.

Kanska er tað bara eg sum ikki havi tað rætta poetiska sinnalagið ella eri eitt tvørball, men mær siga yrkingarnar — við fáum undantøkum — ikki stórt. Tær eru fittar, penar og vælmeintar. Skaldskaparligum spenningi er tað lítið av, ongar vandamiklar dýpdir ella tølendi eggjartromir. Savnið er sum ein sunnudag seinnapart í góðveðri: stásklæðir og hugnaligt keðsemi.

Jógvan Isaksen

sum lesarin í mesta lagi fær varhugan av. Tí tað tykist sum yrkingin — og hetta ger seg galdandi aðra staðni við — letur seg aftur um seg sjálva og ikki peikar úteftir. Á henda hátt gerst hon privat hugmynd, lötumynd, sum hevur lítið at bera lesaranum.

Akkurat lötupplivingar eru nógvar av yrkingunum. T.d. »Fjáltur«, har frásøgukvinnan fer úr dansihøll út í náttina:

Svartir hyljar
á fremmandum gøtum
glepsandi hundar í fjarsku
— Gud mín!

Mótsetningurin og samanhangurin millum livsgleðna og alheimin verða drigin fram, tað stókkuta livið og ævinleikin.

Ein yrking, sum er umboðandi fyri tað frægara í savninum, er »Lív«:

Hin fyrsta øgn av várri
smýgur óvarandi inn
yvur lofnað lendi
hampar tess lýti
í fløvandi hjáveru
framelur spirandi grø
Fyrsta evarska órógv
kylir í syvjandi moldum
jörðin raknar
tevdjar gest
biðil á vitjan —
og drálar tú enn
unnusti mín?

Evnið í yrkingini og tað, sum verður

tikið fram í henni, huglagið og ljóðlagið, koma umaftur og umaftur í savninum. Hesar yrkingar siga frá náttúrualski, stórum og småum hendingum, og lesarin ivast ikki í, at her er eitt sveimandi og viðkvæmt sinni.

Ímillum hesar koma so nakrar, sum eg vil kalla »bambararamm-yrkingar«. Orðingar, ið møguliga kunnu vera stuttligar at siga småbørnum áðrenn songartíð. Her eru tvey dømi:

Leingist heim
eftir teim
piltum tveim
mínun små
kvøldsól sá
teim íhjá
(úr »Einglar tveir«)

takki tær
harri kær
ið givið mær
hevur tær
pinkur tvær
(úr »Pinkur tvær«)

Hetta má sigast at vera tunt soð ella við minni penum orðum: mjúkrent kroyst.

»Málningur« er háfloygd yrking um listaverk, og eins og í mongum øðrum yrkingum hjá sær, so brúkar Astrid Joensen ógvuliga kensluborin orð, orð, sum uttan íva boða frá inniligum upplivingum, men ikki eru nóg mikið neyv, so

Møblar til

allar

aldursbólkar

møblaringurin

HÚSBÚNI

møblar · tepplir · gólvbelegningur

HOYVÍK · TLF. 13828

